

Het Boek Daniël - Nummer Achtentachtig

Ontmaskering van de valse late regen: de profetische reis vanaf 11 september 2001

Jeff Pippenger
2024-02-21

Het beproevingsproces dat begint wanneer de engel neerdaalt, wordt voorgesteld door de beproeving of men het boek uit de hand van de engel zal nemen en het opeten. Degenen die er wel voor kozen de boodschap te eten, waren vervolgens bestemd voor een teleurstelling, waarbij de groep die weigerde te eten, werd achtergelaten. Het boekje dat gegeten moest worden, vertegenwoordigde een „toename van kennis” van de boodschap die aanvankelijk was ontzegd op „de tijd van het einde”, hetzij in 1798, hetzij in 1989, en die daarna later werd geformaliseerd tot een boodschap die de toen levende generatie verantwoordelijk zou houden voor het licht van de toegenomen kennis. In beide geschiedenissen gold dat, zodra de profetie van de islam was vervuld, de boodschap die in de hand van de engel gegeten moest worden, óf werd aangenomen óf verworpen. Indien de door het boek voorgestelde boodschap wordt verworpen, worden degenen die dit doen en toch trachten de belijdenis hoog te houden dat zij nog steeds Gods uitverkorenen zijn, gedwongen een nagemaakte boodschap van de late regen voort te brengen.

Op 11 september 2001 werden de vroegere opstanden van de generaties van het adventisme opnieuw tot toetsingskwesaties gemaakt. Habakuk, hoofdstuk twee, wijst op een geschil dat plaatsvindt in de daarin voorgestelde profetische geschiedenis, die een parallelle profetische lijn vormt met de gelijkenis van de tien maagden. Toen de wachter vroeg wat hij in de geschiedenis van de gelijkenis van de tien maagden zou moeten antwoorden, werd hem bevolen: „Schrijf het gezicht op en stel het duidelijk voor op tafelen.” De wachters van de milleritische geschiedenis vervaardigden in 1842 de kaart van 1843, en de vervaardiging daarvan werd een waymark. Het was het „gezicht” van Habakuk twee, dat duidelijk op tafelen was voorgesteld, dat aan het einde zou spreken.

Kort na 11 september 2001 werden zij die de werkzaamheid van de islam van de derde wee herkenden, ertoe geleid terug te keren tot Jeremia's „oude paden” en daarop te wandelen. Die „oude paden” wezen erop dat de drie weeën van Openbaring hoofdstuk acht, vers dertien, de profetische rol van de islam vertegenwoordigden. Onmiddellijk daarna begon Future for America de twee kaarten van Habakuk hoofdstuk twee opnieuw voort te brengen; op precies hetzelfde punt in de parallelle geschiedenis van de Millerieten werden de twee kaarten voorgesteld als een wegmerk, dat was vertegenwoordigd door de vervaardiging van de kaart van 1843, in 1842.

“In mei 1842 werd in Boston, [Massachusetts], een Algemene Conferentie bijeengeroepen. Bij de opening van deze bijeenkomst legden de broeders Charles Fitch en Apollos Hale, uit Haverhill, de beeldende profetieën van Daniël en Johannes voor, die zij op doek hadden geschilderd, met de profetische getallen, waarmee hun vervulling werd aangetoond. Broeder Fitch zei, toen hij voor de Conferentie aan de hand van zijn kaart uitleg gaf, dat hij, terwijl hij

deze profetieën onderzocht, had gedacht dat, indien hij iets dergelijks kon vervaardigen als wat hier werd voorgelegd, dit het onderwerp zou vereenvoudigen en het hem gemakkelijker zou maken het aan een gehoor uiteen te zetten. Hier was meer licht op ons pad. Deze broeders hadden gedaan wat de Heere 2.468 jaar tevoren aan Habakuk in zijn visioen had getoond, toen Hij zei: ‘Schrijf het gezicht op en stel het duidelijk op tafelen, opdat men het in het voorbijlopen leze. Want het gezicht wacht nog op den bestemden tijd.’ Habakuk 2:2.”

„Na enige bespreking over dit onderwerp werd met algemene stemmen besloten driehonderd soortgelijke exemplaren als dit te laten lithograferen, hetgeen spoedig werd uitgevoerd. Zij werden ‘de ’43-kaarten’ genoemd. Dit was een zeer belangrijke Conferentie.” The Autobiography of Joseph Bates, 263.

„Het was het verenigde getuigenis van de sprekers en periodieken van de Tweede Advent, toen zij op ‘het oorspronkelijke geloof’ stonden, dat de publicatie van de kaart een vervulling was van Habakuk 2:2, 3. Indien de kaart een onderwerp van profetie was (en zij die dit ontkennen, verlaten het oorspronkelijke geloof), dan volgt daaruit dat 457 v.Chr. het jaar was van waaraf men de 2300 dagen moest dateren. Het was noodzakelijk dat 1843 de eerst gepubliceerde tijd zou zijn, opdat ‘het gezicht’ zou ‘vertoeven’, of dat er een vertoeftijd zou zijn, waarin de schare der maagden zou sluimeren en slapen ten aanzien van het grote onderwerp van de tijd, vlak voordat zij zouden worden opgewekt door de Middernachtsroep.” James White, Second Advent Review and Sabbath Herald, Deel I, Nummer 2.

„Onze geschiedenis toont nu aan dat er honderden waren die onderwezen vanuit dezelfde chronologische kaarten als William Miller, allen van één stempel. Toen was het de eenheid van de boodschap, alles op één thema: de komst van de Heere Jezus op een bepaalde tijd, 1844.” Joseph Bates, Early SDA Pamphlets, 17.

De herdruk van de kaarten van 1843 en 1850 in de onmiddellijke geschiedenis na 11 september 2001 was evenzeer een vervulling van Habakuk twee als de publicatie van de kaart van 1843 in 1842. De vervaardiging van de tabellen maakt deel uit van het relaas van Habakuk hoofdstuk twee, en zij moest plaatsvinden. Op 11 september 2001 werd de opstand van 1863 opnieuw herhaald door die Laodiceaanse Adventisten die weigerden terug te keren naar Jeremia’s „oude paden.”

„De vijand tracht de gedachten van onze broeders en zusters af te leiden van het werk om een volk toe te bereiden om in deze laatste dagen stand te houden. Zijn drogredenen zijn erop gericht de geesten af te wenden van de gevaren en plichten van dit uur. Zij achten het licht dat Christus uit de hemel kwam geven aan Johannes voor Zijn volk van geringe waarde. Zij leren dat de taferelen die vlak vóór ons liggen niet van voldoende belang zijn om bijzondere aandacht te ontvangen. Zij stellen de waarheid van hemelse oorsprong buiten werking en beroven het volk van God van zijn vroegere ervaring, terwijl zij hun in plaats daarvan een valse wetenschap geven. ‘Zo zegt de HEERE: Staat op de wegen en ziet toe, en vraagt naar de oude paden, waar toch de goede weg is, en wandelt daarop.’ [Jeremia 6:16.]”

“Laat niemand trachten de fundamenten van ons geloof weg te rukken,—de fundamenten die aan het begin van ons werk zijn gelegd, door biddende studie van het Woord en door openbaring. Op deze fundamenten bouwen wij al meer dan vijftig jaar. Mensen mogen

veronderstellen dat zij een nieuwe weg hebben gevonden, dat zij een sterker fundament kunnen leggen dan datgene wat gelegd is; maar dit is een groot bedrog. 'Want niemand kan een ander fundament leggen dan hetgeen gelegd is.' [1 Corinthians 3:11.] In het verleden hebben velen ondernomen een nieuw geloof op te bouwen, nieuwe beginselen vast te stellen; maar hoe lang bleef hun bouwwerk staan? Het viel spoedig; want het was niet gegrond op de Rots."

Testimonies, deel 8, 296, 297.

Jeremia stelt vast dat wandelen in de „oude paden” is om „de rust” te vinden, en de rust is „de late regen”, die begon toen de volken vertoornd werden op 11 september 2001, toen de grote gebouwen van New York City neerstortten. Degenen die toen de boodschap aten, werden de wachters van Habakuk, aan wie was opgedragen „het gezicht op te schrijven en duidelijk te maken”. Jeremia duidt juist dezelfde wachters aan in de tijd van „de rust”, die „de late regen” is.

Zo zegt de HEERE: Staat op de wegen, en ziet toe, en vraagt naar de oude paden, waar toch de goede weg zij, en wandelt daarin, zo zult gij rust vinden voor uw zielen. Maar zij zeiden: Wij zullen daarin niet wandelen. Ook heb Ik wachters over u gesteld, zeggende: Luistert naar het geluid der bazuin. Maar zij zeiden: Wij zullen niet luisteren. Jeremia 6:16, 17.

De bazuin die zij moesten blazen, is de zesde bazuin van het tweede wee in de Milleritische geschiedenis, en in de laatste dagen is zij de zevende bazuin van het derde wee. Habakuks wachters, die Jeremia's wachters zijn, laten een waarschuwingsboodschap klinken die in de opstand van 1888 werd verworpen. De zesde bazuin die in 1888 werd verworpen, was de boodschap aan Laodicea.

„De boodschap die ons door A. T. Jones en E. J. Waggoner is gegeven, is de boodschap van God aan de Laodiceense gemeente, en wee degene die belijdt de waarheid te geloven en toch aan anderen niet de door God gegeven stralen weerkaatst.” The 1888 Materials, 1053.

De boodschap van de zevende bazuin van 1888 werd voor het eerst in 1856 tot Laodicea laten klinken, en vervolgens werd de boodschap aan Laodicea geplaatst binnen de context van het toenemende licht van de „zeven tijden”. Op 11 september 2001 omvatte de oproep om terug te keren tot Jeremia's oude paden en daarin te wandelen met het doel de boodschap van de late regen te verkrijgen, de waarschuwingsboodschap van de zevende bazuin die wordt voorgesteld als de boodschap aan Laodicea, en de „zeven tijden”, die het symbool van de fundamenten zijn.

De „leugen” die door de profetie wordt aangewezen als de oorzaak van de krachtige dwaling waarover Paulus schrijft, werd in 1931, zestien jaar na de dood van de profetes, in de derde generatie van het Laodiceaanse adventisme ingevoerd. De „leugen” die in de derde generatie haar intrede deed, is profetisch gesitueerd in de periode die wordt voorgesteld als de „vrouwen die om Tammuz wenen”, en wordt daarom in verband gebracht met de valse boodschap van de late regen.

De bijzonderheden van de wijze waarop de „leugen” werd verbreid, dienen begrepen te worden, evenals de profetische rol van de „leugen” in de profetie van de eindtijd. De spottende mannen die Jeruzalem regeren ten tijde van de late regen, hetgeen de tijd is van de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend, hebben in de derde generatie van het adventisme een valse boodschap van de late regen voortgebracht, voorgesteld door de „vrouwen die om Tammuz weenden” in Ezechiël

hoofdstuk acht. Hun valse boodschap van de late regen wordt door Ezechiël eveneens voorgesteld als een vals fundament, een valse beschermingsmuur en een valse boodschap van vrede en veiligheid.

Hebt gij geen ijdel visioen gezien en geen leugenachtige waarzegging gesproken, terwijl gij zegt: De HEERE spreekt het; hoewel Ik niet gesproken heb? Daarom, zo zegt de Heere HEERE: Omdat gij ijdelheid gesproken en leugen gezien hebt, daarom, zie, Ik ben tegen u, spreekt de Heere HEERE. En Mijn hand zal zijn tegen de profeten die ijdelheid zien en leugen waarzeggen; zij zullen niet zijn in de vergadering van Mijn volk, noch geschreven worden in het register van het huis Israëls, noch in het land Israëls komen; en gij zult weten dat Ik de Heere HEERE ben. Daarom, ja, daarom dat zij Mijn volk verleiden door te zeggen: Vrede; terwijl er geen vrede is; en de een bouwt een muur, en zie, de anderen bestrijken die met loze kalk: Zeg tot hen die met loze kalk bestrijken, dat hij vallen zal; er zal een overstelpende plasregen zijn; en gij, o grote hagelstenen, zult vallen; en een stormwind zal hem splijten. Zie, wanneer de muur gevallen is, zal men dan niet tot u zeggen: Waar is het bestrijksel waarmee gij bestreken hebt? Daarom, zo zegt de Heere HEERE: Ja, Ik zal hem splijten met een stormwind in Mijn grimmigheid; en er zal een overstelpende plasregen zijn in Mijn toorn, en grote hagelstenen in Mijn grimmigheid om hem te verteren. Alzo zal Ik de muur afbreken die gij met loze kalk bestreken hebt, en hem ter aarde neerwerpen, zodat zijn fundament blootgelegd zal worden, en hij zal vallen, en gij zult in het midden daarvan omkomen; en gij zult weten dat Ik de HEERE ben. Zo zal Ik Mijn gramschap volbrengen aan de muur en aan hen die hem met loze kalk bestreken hebben; en Ik zal tot u zeggen: De muur is er niet meer, evenmin zij die hem bestreken hebben; te weten de profeten van Israël die over Jeruzalem profeteren en voor haar visioenen van vrede zien, terwijl er geen vrede is, spreekt de Heere HEERE. Ezechiël 13:7–16.

De valsheid en de leugens waaronder de spotters in Jeruzalem zich in Jesaja hoofdstuk achtentwintig en negenentwintig verbergen, worden uiteindelijk geoordeeld en vernietigd door de „overstromende gesel”.

Ook zal Ik het gericht leggen naar het meetsnoer, en de gerechtigheid naar het paslood; en de hagel zal de toevlucht der leugen wegvagen, en de wateren zullen de schuilplaats overstromen. En uw verbond met de dood zal tenietgedaan worden, en uw overeenkomst met het graf zal geen stand houden; wanneer de overvloeiende gesel zal doortrekken, dan zult gij daardoor vertrappt worden. Jesaja 28:17, 18.

Jesaja's „overvloeiende gesel” is Ezechiëls „overvloeiende regenbui”, die gebracht wordt over hen die „leugen hebben waargezegd”, door een „ijdel gezicht” voor te stellen en door te beweren: „de Heere spreekt het”, hoewel de Heere „niet gesproken had”. De „leugen” waaronder de mannen van ouds zich verbergen, wordt voorgesteld als iets waarvan zij beweren dat de Heere het gesproken had; zij is dus een „leugen” aangaande Gods Woord. Ofwel hebben zij een leer uit Gods Woord als dwaling aangemerkt, ofwel hebben zij ten onrechte beweerd dat God hun inzicht aangaande een leer van de Bijbel geleid had (God had gesproken).

De „leugen” die in 1931 opkwam, was de bewering dat zuster White in het boek Daniël de valse opvatting over „het dagelijkse” had onderschreven. De valse opvatting dat „het dagelijkse” de heiligdomsdienst van Christus vertegenwoordigt, was gegrond op een „leugen”, die beweerde dat Ellen White in 1910 A. G. Daniells had meegedeeld dat zijn en Prescotts opvatting van „het dagelijkse” als voorstelling van de heiligdomsdienst van Christus in werkelijkheid juist was, ondanks haar rechtstreekse geschreven woorden die het tegendeel verklaarden.

De valse opvatting van „het gedurige”, die toen (1931) binnen het Laodiceïsche adventisme werd gevestigd, werd het theologische fundament dat werd gebruikt om een boodschap op te bouwen die door Ezechiël wordt omschreven als „vrede en veiligheid”. De verschillende argumenten die worden aangewend om dat valse fundament te handhaven, zijn de verschillende valse munten en juwelen die Miller in zijn droom zag. Tegen het einde van zijn droom zijn zijn oorspronkelijke juwelen volledig bedekt met vervalsingen en afval, en het afval en de valse juwelen en munten vertegenwoordigen de boodschap die was gebaseerd op hun fundamentele dwaling dat „het gedurige” de heiligdomsdienst van Christus voorstelt.

In Ezechiëls passage worden het afval en de vervalste juwelen voorgesteld als een „muur” die is opgetrokken met een mortel die zo zwak is dat hij geen stand kan houden onder de druk van de „stormwind” of de „overvloedige regenbui.”

De ongehoorzame profeet uit Juda die Jerobeam bestrafte, stierf uiteindelijk tussen een „ezel” en een „leeuw”. De leeuw vertegenwoordigt Babylon en de ezel vertegenwoordigt de islam. De twee leerstellingen die het Laodiceïsche adventisme niet kan zien, en die worden voorgesteld door de dood van de ongehoorzame profeet, zijn de boodschap van het pausdom (de leeuw) en de boodschap van de islam van de derde wee (de ezel).

Ezechiëls „stormwind” is een symbool van Jesaja’s „ruwe wind, die bedwongen wordt” op „de dag van de oostenwind” in hoofdstuk zevenentwintig. Ezechiëls „stormwind” is ook de „vier winden” van Openbaring hoofdstuk zeven, die worden tegengehouden totdat Gods dienstknechten verzegeld zijn. Ezechiëls „stormwind” is zijn boodschap vanuit de „vier winden” in hoofdstuk zevenendertig, die de dode dorre beenderen tot leven brengt als een machtig leger. Ezechiëls „stormwind”, die de „muur, gebouwd met ondeugdelijke kalkmortel,” neerhaalt, is de boodschap van de late regen van het derde Wee.

Ezechiëls „overstromende regenbui” is een symbool van het pausdom, en meer in het bijzonder is zij het symbool van de periode van de zondagwetcrisis die begint met de spoedig komende zondagwet in de Verenigde Staten. De ongehoorzame profeet uit Juda die stierf tussen de ezel en de leeuw, vertegenwoordigde de dood van het Laodiceïsche adventisme die plaatsvindt tussen 11 september 2001, bij de komst van de ezel (de derde wee), en de spoedig komende zondagwet (de leeuw). De dood van het Laodiceïsche adventisme vindt plaats gedurende de verzegeling van de honderdvierenveertigduizend, die begon toen de volken vertoornd waren, maar op 11 september 2001 in bedwang werden gehouden, en eindigt bij de spoedig komende zondagwet. Hun dood, zoals geïllustreerd door de ongehoorzame profeet, wordt teweeggebracht doordat zij terugkeerden tot de methodologie van het afvallige protestantisme, hoewel hun rechtstreeks was

meegedeeld nooit terug te keren naar de „vergadering der spotters.”

Hun dood vindt plaats in de geschiedenis van de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend. Zodra Gods volk verzegeld is, beginnen de verderfengelen hun werk. Van 11 september 2001 tot aan de spoedig komende zondagwet wordt het oordeel over de levenden voltrokken in Gods kerk, want het oordeel begint in Jeruzalem, en het begint met de oude mannen die de wachters van het volk hadden moeten zijn, maar die gedurende vier generaties hun verantwoordelijkheden hadden prijsgegeven. Degenen die in die periode het zegel ontvangen, zijn de banier die voor de volken wordt opgeheven. Zij worden vóór de spoedig komende zondagwet verzegeld, want de enige wijze waarop Gods andere kudde gewaarschuwd kan worden, is door mannen en vrouwen te zien in de crisis van de zondagwet die het zegel van God hebben.

“Het werk van de Heilige Geest is de wereld te overtuigen van zonde, van gerechtigheid en van oordeel. De wereld kan slechts worden gewaarschuwd doordat zij hen die de waarheid geloven, geheiligd ziet door de waarheid, handelend naar hoge en heilige beginselen, en in verheven, edele zin de scheidslijn tonend tussen hen die de geboden van God onderhouden en hen die deze met voeten treden. De heiliging door de Geest markeert het verschil tussen hen die het zegel van God hebben en hen die een onechte rustdag onderhouden. Wanneer de beproeving komt, zal duidelijk worden getoond wat het merkteken van het beest is. Het is het onderhouden van de zondag. Zij die, nadat zij de waarheid hebben gehoord, deze dag blijven beschouwen als heilig, dragen het kenteken van de mens der zonde, die meende tijden en wetten te veranderen.” Bible Training School, 1 december 1903.

De dood van het Laodiceïsche adventisme wordt voltrokken gedurende de geschiedenis van de late regen, die op 11 september 2001 begon te sprenkelen en zonder mate wordt uitgestort bij de spoedig komende zondagwet, wanneer God een volk dat voor de eeuwigheid verzegeld is, heeft opgericht en vervolgens als een banier verheft.

In die periode worden degenen in het Laodiceaanse adventisme die zich voorbereiden op, en het merkteken van het beest zullen ontvangen, voorgesteld door de vijftwintig mannen die zich in Ezechiël hoofdstuk acht voor de zon neerbuigen. Zij zijn het die Ezechiëls valse boodschap van „vrede en veiligheid” hebben aangenomen, die een vervalsing voorstelt van de ware boodschap van de late regen, welke in die geschiedenis door de ware wachters wordt verkondigd. Het fundament van die valse boodschap van de late regen is de identificatie dat „het gedurige” in het boek Daniël een symbool van Christus is, terwijl het in werkelijkheid een symbool van Satan is. Die valse fundamentele overtuiging is de leer die de „spotters die over het volk van Jeruzalem heersen” aanwenden om hun loze wand op te richten.

De identificatie van „het dagelijkse” als een symbool van Christus werd historisch gevestigd door een „leugen”, in 1931. Vanaf dat moment werd de onbestreken muur van valse munten en juwelen opgericht. Die „muur” is ertoe bestemd neer te storten wanneer de man met de vuilborstel komt om Zijn dorsvloer grondig te reinigen. Die reiniging wordt volbracht in de profetische periode van de geschiedenis tussen de „stormwind” (de ezel van 11 september 2001) en de „overvloedige regenbuien” (de leeuw van de spoedig komende zondagwet). In die geschiedenis wordt de ongehoorzame profeet gedood en begraven in het graf van de valse profeet van Bethel. Zuster

White identificeert de „muur” van de profetie als de wet van God.

„De profeet beschrijft hier een volk dat, in een tijd van algemene afval van waarheid en gerechtigheid, ernaar streeft de beginselen te herstellen die het fundament vormen van het koninkrijk van God. Zij zijn herstellende van een bres die in Gods wet is geslagen — de muur die Hij ter bescherming rondom Zijn uitverkorenen heeft geplaatst, en de gehoorzaamheid aan welke voorschriften van rechtvaardigheid, waarheid en reinheid hun voortdurende bescherming moet zijn.

‘In woorden van onmiskenbare betekenis wijst de profeet op het bijzondere werk van dit overblijfselvolk dat de muur bouwt. “Indien gij uw voet terughoudt van de sabbat, van het doen van uw welgevallen op Mijn heilige dag; en de sabbat een verlustiging noemt, de heilige des Heren, eerwaardig; en Hem eert, niet uw eigen wegen gaande, noch uw eigen welgevallen zoekende, noch uw eigen woorden sprekende: dan zult gij u verlustigen in de Here; en Ik zal u doen rijden over de hoogten der aarde, en u voeden met de erfenis van Jakob, uw vader: want de mond des Heren heeft het gesproken.” Jesaja 58:13, 14.’ Prophets and Kings, 678.

Het begin van de vierde generatie van het adventisme wordt, evenals het begin van de derde generatie, gemarkeerd door de publicatie van een boek. De derde generatie begon met de publicatie van W. W. Prescott's *The Doctrine of Christ*, en die generatie eindigde met de publicatie van *Questions on Doctrine*. *The Doctrine of Christ* presenteerde een evangelie dat opzettelijk verstoken was van de Milleritische profetische boodschap. *Questions on Doctrine* presenteerde een evangelie dat het werk der heiliging loochende dat door Christus wordt volbracht. *The Doctrine of Christ* nam het licht weg van het (chazon)-visioen van de profetische geschiedenis, en *Questions on Doctrine* nam het licht weg van het (Mareh)-visioen van Christus' "verschijning".

Tussen die twee boeken werd de valse boodschap van de late regen, voorgesteld door de „vrouwen die om Tammuz weenden”, ontwikkeld. In die geschiedenis werd de „leugen van 1931” bevorderd. Die derde generatie (gruwel) wordt eveneens voorgesteld door het compromis van de derde gemeente van Pergamos. Het symbool van compromis in de derde gemeente duidt op het werk van het zoeken naar accreditatie bij de wereldse instellingen die regels voor de theologie en regels voor de geneeskunde voorschreven. Het was in de derde generatie dat het compromis met de waarheid tot stand werd gebracht, waaronder de invoering en nadruk op het gebruik van Bijbels die uit verdorven handschriften waren vertaald.

In 1957 betekende het boek **Questions on Doctrine** een capitulatie ten aanzien van de primaire waarheid van het evangelie. Die waarheid is dat Jezus stierf om ons “van” de zonde te redden, maar Hij stierf niet om ons “in” de zonde te redden. De katholieke en afvallig-protestantse leer dat een mens niet gehoorzaam kan zijn aan Gods Woord, is Satans eeuwige argument. De mens kan, en moet, gehoorzaam zijn aan Gods Woord, zelfs indien Satan beweert dat “gij geenszins zult sterven.” De gevallen, afvallig-protestantse opvatting dat mensen de zonde niet kunnen overwinnen, en dat zij daarom niet gehoorzaam kunnen zijn aan Gods wet totdat Jezus hen bij Zijn wederkomst op magische wijze verandert in gehoorzame robots, werd opgenomen in de leringen van het boek **Questions on Doctrine**.

In 1957 begon de vierde generatie van het Laodicese adventisme, en haar ongetemperde muur (wet) was opgericht, en verschaft aldus de logica die het de vijftieng oude mannen mogelijk zal maken zich neer te buigen voor de zon aan het einde van de tijd van de verzegeling van de honderdvierendertigduizend. Die ongetemperde muur, die de overtuiging is dat het onmogelijk is de wet van God te houden, wordt weggevaagd wanneer de „muur” van scheiding tussen Kerk en Staat wordt weggenomen, bij de spoedig komende zondagswet. De zondagswet is de overstromende regenbui, of zoals Jesaja het uitdrukt, zij is de overvloeiende gesel, en die vloed begint bij de spoedig komende zondagswet in de Verenigde Staten.

Bij de zondagswet in de Verenigde Staten komt de vijand (de paus) binnen „als een overstromende vloed” (de overvloeiende gesel), en dan is het dat „de banier” tegen hem wordt opgeheven. Dan wordt de „onbestreken muur” die het Laodiceïsche adventisme heeft opgericht op de valse toepassing van „het gedurige”, weggevaagd.

Naar hun daden, dienovereenkomstig zal Hij vergelden, grimmigheid aan zijn tegenstanders, vergelding aan zijn vijanden; aan de eilanden zal Hij vergelding doen toekomen. Dan zullen zij de naam des Heren vrezan van het westen af, en zijn heerlijkheid van de opgang der zon. Wanneer de vijand zal komen als een stroom, zal de Geest des Heren een banier tegen hem oprichten. En de Verlosser zal tot Sion komen, en tot hen die zich van overtreding bekeren in Jakob, zegt de Here. Wat Mij aangaat, dit is mijn verbond met hen, zegt de Here: Mijn Geest, die op u is, en mijn woorden, die Ik in uw mond gelegd heb, zullen uit uw mond niet wijken, noch uit de mond van uw zaad, noch uit de mond van het zaad van uw zaad, zegt de Here, van nu aan tot in eeuwigheid. Sta op, word verlicht; want uw licht komt, en de heerlijkheid des Heren gaat over u op. Want zie, de duisternis zal de aarde bedekken, en donkerheid de volken; maar over u zal de Here opgaan, en zijn heerlijkheid zal over u gezien worden. En de heidenvolken zullen tot uw licht komen, en koningen tot de glans van uw opgang. Jesaja 59:18–60:3.

De heidenen komen tot het licht wanneer Gods heerlijkheid op Zijn volk rust, en dit geschiedt wanneer de vijand binnenkomt als een vloed. Wanneer die vijand binnenkomt, richt God een banier tegen hem op. De heerlijkheid des Heeren die rust op dat volk waarop de heidenen reageren, is Zijn karakter, en Zijn karakter zondigt niet. Het is een valse boodschap van vrede en veiligheid die leert dat mannen en vrouwen de zonde niet kunnen overwinnen. Die boodschap is een valse boodschap van de late regen, die wordt verkondigd gedurende de tijd van de ware boodschap van de late regen, die op 11 september 2001 aanbrak. Die valse boodschap is een valse boodschap betreffende Gods wet, die de „muur” is. Die valse leer wordt voorgesteld in het boek Questions on Doctrine, dat de komst markeerde van de vierde en laatste generatie van het Laodicese adventisme.

Op 11 september 2001 kwamen de vier opstanden van het Laodiceaanse adventisme om dat laatste geslacht te beproeven met de zonden van hun vaders. Op die datum leidde God Zijn volk terug naar Jeremia's oude paden, opdat zij de fundamentele boodschap, voorgesteld als Millers juwelen, zouden begrijpen en aanvaarden. Indien zij dit deden, zouden zij de late regen vinden, die Jeremia de „rust” noemde. De oproep om terug te keren naar de oude paden was een herhaling van de beproeving die de opstand van 1863 voortbracht.

Op 11 september 2001, dat Jesaja's „dag van de oostenwind en van de hevige wind” is, moest het „lied van de wijngaard” gezongen worden door hen die in Openbaring hoofdstuk veertien, vers drie, en ook in hoofdstuk vijftien, vers drie, het lied van Mozes en van het Lam zingen. Dat lied is de boodschap aan Laodicea, die aanwijst dat het voorheen uitverkoren volk toen werd voorbijgegaan, want God was toen bezig Zijn wijngaard te geven aan mannen en vrouwen die de bedoelde vruchten van de wijngaard zouden voortbrengen. Die wijngaardboodschap is de boodschap aan Laodicea, welke de boodschap was die door Jones en Waggoner werd gebracht ten tijde van de opstand van 1888.

Op 11 september 2001 begon de late regen, en in de tweespraak van Habakuk hoofdstuk twee wordt een klasse aangewezen die de boodschap van de twee tafelen bracht; want zij waren teruggekeerd tot de oude paden van Jeremia en ontvingen de „rust en verkwikking” waarvan Jesaja aangeeft dat die wordt gebracht over hen wier methode „regel op regel” is. De tweespraak waarbij zij betrokken waren, stond tegenover een valse boodschap van de late regen, voorgesteld door de „vrouwen die om Tammuz weenden”, welke het slapende Laodiceïsche volk aanmoedigde met een boodschap van vrede en veiligheid.

De boodschap van vrede en veiligheid beweert dat het voor mannen en vrouwen onmogelijk is niet te zondigen, en daarom kan en zal God hen slechts „in” hun zonden rechtvaardigen. De spottende mannen beweren dat hun boodschap van vrede en veiligheid de ware boodschap van rechtvaardiging door het geloof is, die Jones en Waggoner hebben gebracht, maar zij laat de waarheid buiten beschouwing dat wie God rechtvaardigt, Hij ook heiligt; want God is niet gestorven om mensen in hun zonden te redden, maar van hun zonden.

11 september 2001 markeerde het begin van de periode van de verzegeling van de honderdvierendertigduizend, die eindigt met één klasse die het zegel van God ontvangt, zoals voorgesteld door hen die zuchten en kermen over de gruwelen in de kerk en in het land, en een andere klasse die zich met de rug naar de tempel heeft gekeerd, waar het laatste werk van de derde engel wordt volbracht, en zij buigen zich neer voor de zon. De geschiedenis van de Millerieten illustreert de geschiedenis van de beweging van de derde engel, en aldus gaat het hoogtepunt over de boodschap van de late regen en de ervaring die zij voortbrengt in hen die ervoor kiezen te eten.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

“Een onwil om vooropgezette opvattingen prijs te geven en deze waarheid te aanvaarden, lag ten grondslag aan een groot deel van de tegenstand die te Minneapolis tegen de boodschap van de Heer door de broeders Waggoner en Jones aan het licht kwam. Door die tegenstand op te wekken slaagde Satan erin om aan ons volk, in grote mate, de bijzondere kracht van de Heilige Geest te onthouden die God hun zo vurig verlangde te schenken. De vijand verhinderde hun die doeltreffendheid te verkrijgen die de hunne had kunnen zijn bij het uitdragen van de waarheid naar de wereld, zoals de apostelen die verkondigden na de dag van Pinksteren. Het licht dat de gehele aarde met zijn heerlijkheid moet verlichten, werd weerstaan en is door het handelen van onze eigen broeders in grote mate van de wereld weggehouden.” Selected Messages, boek 1, 235.